

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: M.
sídlem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. KUZZL 56655/2020,
sp. zn. KUSP 56655/2020 PŽÚ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. KUZZL 56655/2020, sp. zn. KUSP 56655/2020 PŽÚ (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 8.

2020, č. j. MUUH-DSA/60933/2020/MilM, sp. zn. Spis/6742/2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání pokračujícího přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měla dopustit třemi dílčími útoky, když:
 - a) dne 5. 6. 2020 v 10:03 hod., na adrese X, Uherské Hradiště, vytvořila venkovní posezení před pivnicí Fontána, kterou provozuje, v počtu čtyř stolů, přesně nezjištěného počtu židlí, a dvou dřevěných zákrytů, čímž neoprávněně zabrala veřejné prostranství, přičemž jde o případ, který nelze postihnout podle jiných zákonů (dále též „první dílčí útok“),
 - b) dne 8. 6. 2020 v 16:19 hod., na adrese X, Uherské Hradiště, opakovaně vytvořila venkovní posezení před pivnicí Fontána, kterou provozuje, v počtu čtyř stolů, přesně nezjištěného počtu židlí a dvou dřevěných zákrytů, čímž neoprávněně zabrala veřejné prostranství, přičemž jde o případ, který nelze postihnout podle jiných zákonů (dále též „druhý dílčí útok“),
 - c) dne 16. 6. 2020 v 9:38 hod., na adrese X, Uherské Hradiště, opakovaně vytvořila venkovní posezení před pivnicí Fontána, kterou provozuje, v počtu čtyř stolů, přesně nezjištěného počtu židlí a dvou dřevěných zákrytů, čímž neoprávněně zabrala veřejné prostranství, přičemž jde o případ, který nelze postihnout podle jiných zákonů (dále též „třetí dílčí útok“).
3. Za spáchání pokračujícího přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a následně se již vyjadřoval k odvolacím námitkám. Konkrétně uvedl, že prvostupňový orgán postupoval správně, když žalobkyni uznal vinnou ze spáchání pokračujícího přestupku. Žalobkyně si navíc musela být protiprávnosti svého jednání vědoma, když za něj byla již dříve postižena. Co se pak týče námitky absence materiální stránky přestupu, žalovaný doplnil, že jednání žalobkyně spočívalo v tom, že „paraziticky“ okupovala veřejné prostranství, a to pro své individuální podnikatelské záměry. Podle ustálené judikatury pak není rozhodné, jak velká plocha byla neoprávněně zabrána.
5. Stejně tak žalovaný neshledal pochybení prvostupňového orgánu při stanovení výše pokuty. V této souvislosti bylo řádně zohledněno, že žalobkyně byla za obdobné jednání v posledních 12 měsících postihnuta. Kromě toho vzal příslušný správní orgán do úvahy nejen podanou žádost žalobkyně o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství, ale také situaci spojenou s důsledky mimořádných opatření přijatých za účelem zamezení šíření koronavirové pandemie.

III. Žaloba

6. Žalobkyně předně namítala, že napadeným rozhodnutím byla porušena předvídatelnost práva a zásada legitimního očekávání. Podle názoru žalobkyně byl rozsah záboru veřejného prostranství nepatrný, pročez tak nelze hovořit o naplnění dostatečné míry společenské škodlivosti. Ačkoliv byla daná námitka uplatněna již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se k ní dostatečně nevyjádřil, resp. neuvedl, jak byla materiální stránka přestupku naplněna. Stejně tak žalovaný podrobně nezduvodnil naplnění jednotlivých formálních znaků skutkové podstaty přestupku.
7. Kromě toho žalobkyně poukázala na skutečnost, že dne 27. 4. 2020 podala formální žádost o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství. Tato žádost však nebyla ze strany příslušného orgánu v rozporu se zásadou rychlosti řízení dlouhou dobu vyřízena, přičemž žalobkyně od úřední osoby Městského úřadu Uherského Hradiště obdržela účelovou informaci o tom, že musí nejprve podat žádost o nájem předmětného pozemku, přičemž by měla následně obdržet složenku, po jejíž úhradě bude moci veřejné prostranství užívat. Až posléze žalobkyně obdržela vyrozumění o tom, že její žádost byla zamítnuta, a to bez bližšího zdůvodnění. Současně žalobkyně nebyla vůbec poučena o tom, jak se může danému postupu bránit. Podle názoru žalobkyně se jedná o důsledek zaujatosti příslušného úřadu vůči jejímu jednání, což souvisí mimo jiné s tím, že předchozí provozovatel daného restauračního zařízení po dobu několika let veřejné prostranství užíval, aniž by platil příslušný poplatek, popř. byl za své jednání jakkoliv napomínán nebo pokutován.
8. Za nezákonné poté žalobkyně označila také úvahy správních orgánů stran výše uložené pokuty, protože nebyly dostatečně individualizovány. V této souvislosti žalobkyně zejména zdůraznila, že měla podobně jako ostatní podnikatelé v oblasti pohostinství zájem na vyrovnaní ztrát vzniklých v důsledku mimořádných opatření majících za cíl zamezení šíření koronavirové pandemie. Proto před svým provozem zřídila malou venkovní zahrádku, která byla v daném místě provozována již předcházejícím vlastníkem dotčené nemovitosti.
9. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Sekundárně pak žalobkyně navrhla, aby soud od uložení správního trestu upustil, popř. zjevně nepřiměřenou výši pokuty moderoval.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a bylo řádně zdůvodněno. Ve vztahu k jednotlivým námitkám poté žalovaný doplnil, že námitka absence materiální stránky přestupku byla řádně vypořádána. Žalobkyně totiž svým jednáním nepochybně naplnila znaky dotčené skutkové podstaty přestupku, když veřejné prostranství neoprávněně užívala pro své individuální potřeby. V tomto směru není podstatné, jak rozsáhlá plocha byla neoprávněně zabrána, popř. okolnost, jak dlouho takový zábor trval. Není dále pochyb o tom, že žalobkyně se dopustila pokračujícího přestupku, neboť jednotlivé dílčí útoky nastaly v blízké časové souvislosti, přičemž šlo o obdobné jednání spadající pod stejnou právní kvalifikaci.

11. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně si v kontextu podání žádosti o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství musela být vědoma toho, že potřebným souhlasem nedisponuje, přestože byla na tuto okolnost opakovaně upozorňována hlídkou městské policie a dokonce byla za obdobné jednání již jednou pravomocně postihnuta. Co se pak týče výše uložené pokuty, žalovaný připomněl, že žalobkyně se dopustila přestupku opakovaně, a to v době, kdy již nebyla mimořádná (epidemiologická) opatření v platnosti. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Na vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, ve které v podstatě zopakovala žalobní argumentaci. Konkrétně uvedla, že její jednání nevykazovalo potřebnou míru společenské škodlivosti, přičemž žalovaný se naplněním materiální stránky přestupku dostatečně nezabýval. Nelze pak vycházet z toho, že jakýkoliv (z hlediska rozsahu) zábor veřejného prostranství má být jako přestupek postížen. Kromě toho žalobkyně opětovně zdůraznila, že předchozí provozovatel restauračního zařízení danou zahrádku dlouhodobě používal, aniž by byl jakkoliv postížen. Žalobkyně navíc podala žádost o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství, o které však nebylo dlouhou dobu rozhodnuto. Až následně obdržela stručné vyrozumění o tom, že její žádosti nemůže být vyhověno. Dotčená úřední osoba jí navíc měla informovat o tom, že v kontextu podané žádosti obdrží složenku, na základě jejíhož uhrazení bude moci veřejné prostranství užívat. Závěrem žalobkyně rovněž zopakovala, že svým jednáním se snažila snížit ztráty spojené s důsledky epidemiologických opatření.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Ve správním spisu se ve vztahu k prvnímu dílčímu útoku pokračujícího přestupku nachází oznámení přestupku, úřední záznam, pořízená fotodokumentace a záznam o podání vysvětlení žalobkyně zastoupené jejím jednatelem M. M. Ve vztahu k druhému a třetímu dílčímu útoku je poté ve správním spisu založen vždy protokol o předání přestupku ke správnímu řízení, úřední záznam a pořízená fotodokumentace.
14. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 10. 8. 2020. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl za přítomnosti jednatele žalobkyně jako právnické osoby dokazování obsahem správního spisu. Současně byl proveden důkaz svědeckou výpovědí str. T. H., který k věci uvedl, že dne 8. 6. 2020 a dne 16. 6. 2020 prováděl pochůzkovou činnost v části Mařatice, vnitrobloku na X, kde je provozovna baru Fontána. Zde byl zjištěn neoprávněný zábor ve formě venkovní posezení (předzahrádky), když se na místě nacházely stoly a židle vytvářející překážku na veřejném prostranství. Současně se k věci vyjádřil jednatel žalobkyně, který mimo jiné uvedl, že žádal (pozn. soudu: o udělení souhlasu se zábořem) u paní H., která mu řekla, že zahrádku bude mít, že mu to spočítá a pošle složenku za nájem. Z toho důvodu žalobkyně zahrádku zřídila a provozovala.
15. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně odvolala. Jelikož správní orgán I. stupně nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k naplnění formálních znaků přestupku a jeho společenské škodlivosti. V této souvislosti žalobkyně poukázala rovněž na své legitimní očekávání a marnou snahu o získání potřebného souhlasu se zábořem veřejného prostranství. Současně žalobkyně zpochybnila přezkoumatelnost úvah správních orgánů stran výše uložené pokuty, kterou považuje za zjevně nepřiměřenou, pročez zdejší soud sekundárně žádá o její moderaci.
21. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona o některých přestupcích platí, že: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poškodí nebo **neoprávněně zabere veřejné prostranství**, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení, jde-li o případy, které nelze postihnout podle jiných zákonů.*“
22. Podle ust. § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, dále platí, že: „*Veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.*“
23. V této souvislosti je nutné vycházet rovněž z právní úpravy obsažené v zákoně č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, která je založena na rozlišování obecného a zvláštního užívání veřejného prostranství. Zatímco obecné užívání je zásadně bezplatné, zvláštní užívání je spojeno výlučně s činnostmi uvedenými v § 4 odst. 1 daného zákona (včetně poskytování prodeje a služeb), přičemž je možné pouze za úplatu, tedy oproti zaplacení příslušného poplatku (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 14/95, přístupný na <http://usoud.nalus.cz>).
24. Žalobkyně nezpochybňuje, že v rámci poskytování restauračních služeb provozovala venkovní posezení (zahrádku) zachycené na pořízené fotodokumentaci v místě, které je veřejným prostranstvím ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o obcích a že jde o veřejné prostranství, které bylo k datu spáchání dílčích útoků vymezeno jako veřejné prostranství vymezeno příslušnou obecně závaznou vyhláškou obce ve smyslu § 10 zákona o obcích. Konkrétně jde o obecně závaznou vyhlášku zastupitelstva Města Uherské Hradiště č. 9/2019 vydanou dne 16. 12. 2019 a účinnou ode dne 1. 1. 2020, což

soud ověřil z veřejně přístupné evidence právních předpisů obce (<https://www.mesto-uh.cz/obecne-zavazne-vyhlasky-a-narizeni>).

25. Stejně tak žalobkyně nerozporuje skutečnost, že se z její strany jednalo o opakované užití veřejného prostranství ve zvláštním režimu, přičemž za tímto účelem neuhradila žádný poplatek ani nedisponovala souhlasem, o jehož získání v souladu s příslušnou obecně závaznou vyhláškou aktivně usilovala. Krajský soud z toho dovozuje, že žalobkyně nerozporuje to, že v datech jednotlivých dílčích útoků tvořících skutkovou podstatu pokračujícího přestupku nedisponovala statutem zvláštního užívání předmětného veřejného prostranství, který je založen na povolovacím principu. Je nutno dovodit, že status zvláštního užívání veřejného prostranství (veřejnoprávní povolení) je žadateli uděleno až tehdy, projeví-li obec stanoveným způsobem svou vůli umožnit žadateli zvláštní užití veřejného prostranství, kupř. tím, že mu stanoven (vyměřen) místní poplatek na základě jeho ohlášení. Na druhé straně, pouhým ohlášením bez zaplacení poplatku (není-li od jeho zaplacení subjekt osvobozen) není ještě zvláštní užívání založeno a žadatele v této situaci nechrání princip legitimního očekávání.
26. S ohledem na tyto skutečnosti lze proto dospět k závěru, že žalobkyně se dopustila pokračujícího přestupku, jehož spáchání je jí kladeno za vinu. Ačkoliv se správní orgány nepochybně mohly podrobněji věnovat naplnění jednotlivých znaků formální stránky přestupku, nelze považovat jejich úvahy na nepřezkoumatelné. Ve vazbě na skutkové okolnosti případu a provedené důkazy (včetně faktického doznání žalobkyně) totiž dostatečně zdůvodnily, že žalobkyně jako právnická osoba na úkor jiných občanů vědomě zabrala veřejné prostranství za účelem zvláštního užití, aniž by k tomu byla oprávněna. Správní orgány pak nemají zákonnou povinnost výslovně reflektovat teoretické rozlišování mezi subjektem, objektem, subjektivní stránkou a objektivní stránkou deliktu. Za podstatné je nutné považovat skutečnost, že v jejich úvahách jsou všechny tyto znaky alespoň implicitně obsaženy.
27. Krajský soud dále nepovažoval za důvodnou ani námitku brojící proti absenci společenské škodlivosti pokračujícího přestupku, resp. jeho dílčích útoků. Žalobkyně má pravdu v tom, že správní orgán je vždy povinen zkoumat, zda je v konkrétním případě naplněna nejen formální, ale také materiální stránka přestupku. V této souvislosti bylo nicméně judikováno, že v případě přestupku je na rozdíl od trestného činu postačující, aby byl zájem společnosti ohrožen nebo porušen alespoň v míře nepatrné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lze dále logicky dovodit, že jednotlivé skutkové podstaty přestupků byly ze strany zákonodárce považovány za společensky škodlivé, jinak by k jejich veřejnoprávnímu postihu nepřistupoval. Obecně lze tedy existenci materiálního znaku dovozovat ze samotné formální stránky přestupku, pakliže nenastanou okolnosti, které by společenskou škodlivost v podstatné míře eliminovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, čj. 3 As 92/2014 – 32).
28. Prvostupňový orgán výslovně uvedl, že žalobkyně svým jednáním v podstatě vyloučila ostatní osoby z možnosti užívání veřejného prostranství, když ho neoprávněně zabrala za účelem zřízení zahrádky u přilehlého pohostinství, tedy ve vazbě na výkon své

podnikatelské činnosti. Na tuto úvahu navázal žalovaný, který jednání žalobkyně navíc výslovně označil za „parazitické okupování“ veřejného prostranství. Krajský soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že právem chráněný zájem zde souvisí nejen s obecným požadavkem na dodržování právních pravidel, ale také se zachováním všeobecné přístupnosti veřejného prostranství, kdy případné výjimky (ve smyslu zvláštního užití) musí splňovat zákonné podmínky a musí být vůči všem osobám uplatňovány stejnou měrou.

29. Žalobkyně má naopak pravdu v tom, že by bylo absurdní postihovat jakýkoliv neoprávněný zábor veřejného prostranství, např. takový, který by spočíval v umístění předmětu centimetrových rozměrů. V takovém případě by totiž bylo opravdu na místě uvažovat o tom, že společenská škodlivost nebyla dána ani v nepatrné míře. V nyní projednávané věci však z pořízených fotodokumentací dílčích útoků pokračujícího přestupku spolehlivě vyplývá, že žalobkyně na daném místě v krátkém časovém rozmezí opakovaně rozmístila několik stolků, dřevěné zákryty a větší počet židlí, což rozhodně nelze s uváděným příkladem významově zaměňovat.
30. Stejně tak nelze uvažovat o tom, že by žalobkyni zprostito odpovědnosti za přestupek samotné podání žádosti o udělení souhlasu se zábořem veřejného prostranství. Naopak lze z jednání žalobkyně dovozovat, že si byla vědoma toho, že nemá bez dalšího oprávnění ke zvláštnímu užití veřejného prostranství, tedy k provozování daného formy venkovního posezení. S ohledem na výše uvedené skutečnosti se tedy žalobkyně nemůže legitimně dovolávat údajné správní praxe vůči předchozímu provozovateli daného restauračního zařízení, protože z okolností případu (podání žádosti o udělení souhlasu, opakované kontroly a výzvy policie, recidiva) lze spolehlivě dovodit, že žalobkyně si byla protiprávnosti svého jednání dobře vědoma. Na tom nemůže nic změnit ani údajné sdělení úřední osoby stran zaslání složenky a její úhrady, což mělo podle tvrzení žalobkyně získání souhlasu implicitně zahrnovat. Pokud krajský soud odhlédne od toho, že výzvě k úhradě dotčené částky by mělo zpravidla předcházet nějaké smluvní ujednání či vydání právního aktu, je podstatné, že žalobkyni nakonec nebyla žádná složenka doručena. Ani prokázání pravdivosti těchto tvrzení by tak nemělo na posouzení její odpovědnosti za přestupek žádný vliv. Samotná zákonnost postupu příslušného městského úřadu spočívající v prostém vyrozumění o nevyhovění žádosti (bez odůvodnění a poučení) není pak předmětem tohoto řízení, které se týká výhradně přezkumu napadeného a prvostupňového rozhodnutí, popř. také postupu správních orgánů, které jejich vydání v přestupkovém řízení předcházelo.
31. Žalobkyně dále zpochybnila úvahy správních orgánů stran výše pokuty, přičemž současně navrhovala její soudní moderaci. Správní orgány zdůvodnily uložení pokuty spíše při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí (horní hranice činí dle § 5 odst. 3 písm. d) zákona č. 251/2016 Sb. částku 50 000 Kč) s odkazem na skutečnost, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu pokračujícího přestupku třemi dílčími útoky, přičemž již byla v minulosti za obdobné jednání jednou pravomocně uznána vinnou. Současně v její prospěch zohlednily, že usilovala o legalizaci záboru veřejného prostranství, přičemž její pohnutky byly vedeny snahou o zmírnění finančních ztrát a celkových dopadů mimořádných (epidemiologických) opatření.

32. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o přezkoumatelné závěry, které v dostatečné míře reflektují individuální okolnosti případu. Nelze poté opomenout, že výše uložené pokuty je především záležitostí správního uvážení, které by soud neměl nahrazovat. Využití moderačního oprávnění soudu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. je tak na podkladě návrhu žalobkyně možné pouze za situace, kdyby pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené či excesivní výši, což se v nyní projednávané věci nestalo.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce